

til at tage nogle andre Punkter med, navnlig med Hensyn til, hvad der er yttret af mig. Det ene af disse Punkter angik den Betragtning, jeg havde gjort gjældende, at man ved at gaae ind paa Udvælgets Forslag om de 3000 Rd. til utilstrækkeligt lønede geistlige Embedsmænd netop vilde blive i det Spor, hvorpaa man var kommet ind ved den Beslutning, der toges ved Besættelsen af Fyens Bispestol. Den ærede Rigsdagsmand mener netop, at det ikke vil være Tilfældet, at man netop nu vil blive i dette Spor, ved ikke at bevilge disse 3000 Rd.; men vor Meningsforskjellighed fremkommer blot derved, at han har troet, at det Spor, som man var flaaet ind paa, førte til et andet Maal end det, som jeg efter de Forhandlinger, som dengang fandt Sted, er berettiget til at antage var Hensigten at naae. Maalet, siger den ærede Rigsdagsmand, var at vise, at disse Tiender egentlig vare Statens, uden at man vilde erkjende noget Hensyn til den modsatte Anskuelse; men efter min Opfattelse gik den dagne Beslutning ud paa at naae et Maal, hvorefter Alle vare enige, nemlig at Biskopperne for Fremtiden burde sættes paa fast Gage, og saaledes, at man ved Afgjørelsen af dette Spørgsmaal ikke ganske kom til at bryde med nogen af de modstridende Anskuelser, men at man, ved at indrømme en Deel af det derved vundne Overflud til kirkeligt Brug, saa at sige formildede den gjorte Foranstaltning; for mig idetmindste — jeg kan kun stille min subjective Formening mod den ærede Rigsdagsmands — traadte det frem som den egentlige Tanke, at man ved den dagne Beslutning søgte at undgaae den skarpe Modsætning mellem de forskjellige Anskuelser. Derfor jeg har Ret heri, saa troer jeg, at den ærede Rigsdagsmand ogsaa maa indrømme, at vi netop blive paa Sporet ved at gaae den af mig antydede Vej.

Forfaaavidt den ærede Rigsdagsmand sluttede med at udtale sig om Bestallingerne for de her omhandlede Biskopper og om Betydningen af den kongelige og den ansvarlige Ministers Underskrift, saa maa jeg dog derved bemærke, at forfaaavidt han betegnede det som uheldigt, hvad jeg i denne Retning havde anført, saa

forekommer det mig, at det fra mit Standpunkt var en ligefrem Forpligtelse at anføre det ved Afgjørelsen af et Forslag, der var stillet af min Forgjænger i Ministeriet; jeg troer, at jeg vilde have tilføjet min Pligt, hvis jeg havde undladt det. Men jeg skal dernæst tillade mig at gøre opmærksom paa, at den Slutning, som den ærede Rigsdagsmand har villet drage derfra, navnlig til Forhold af en ganske forskjellig Natur, ikke er berettiget. Det vil jo erindres, af den ærede Rigsdagsmand, at idet jeg anførte dette som min Forgjængers Anskuelse, saa bemærkede jeg derved, at den hele Sag havde en anomal Beskaffenhed; man kunde vel paa den ene Side ikke indrømme, at vedkommende Minister var berettiget til at tage definitiv Beslutning om den faste Gage, som skulde sættes istedet for Tienden, men paa den anden Side maatte man ogsaa indrømme, at det hele Forhold var af en saadan Natur, at det kunde forstaaes, at man kunde komme til den Anskuelse, at dette dog i det her nævnte Tilfælde maatte kunne lade sig gøre. Men dette kan ikke drage nogen Følgeslutning med Hensyn til andre Tilfælde, og navnlig ikke med Hensyn til Embedsbesættelser overhovedet. Hvad angaaer den Slutning, som jeg drog af denne Sagens Stilling, saa vil det erindres, at min Udtalelse blot gik ud paa at henstille til Thingets Overveelse, om det dog ikke, naar Spørgsmaalet kun var om at lade 3 Mænd, som vare udnævnte paa den Maade og under den Forudsætning som omtalt, saaledes nemlig, at de stode i den Formening, at de endelig ville faae de Emolumenter, som vare dem tilfagte, tilfagte tildeels endogsaa, inden de havde afgivet deres Beslutning om at ville indtræde i Embederne — om det dog ikke i saadant Tilfælde, som tilmed dog ikke angaaer nogen sær vigtig Sag for Landet, kunde have sit Forblivende ved, hvad der er tilfagt disse tre Mænd, navnlig naar henføres til, at for de to af dem er Forandringen af meget ringe Betydning. En saadan Afgjørelse af Sagen vil, efter min Formening, ikke drage efter sig de betænkelige Følger, som den ærede Rigsdagsmand frygter for. Jeg